

NEW YORK TIMES BESTSELLER A BOOKTOK SENZÁCIA

Hannah
Bonam-Young

L'avoru Zadnou

**Hannah
Bonam-Young**

L'Amour Zadnou

Preložila Kristína Kohanová

Hannah Bonam-Young
OUT ON A LIMB

Copyright © 2023 by Hannah Bonam-Young
All rights reserved.

Cover Design by Jo Anne Metsch
Frontispiece art by Kelsey Bowman
Book edges design by Leoš Dóra
Translation © Kristína Kohanová, 2026
Slovak edition © DOT. vydavateľstvo, s. r. o., 2026

ISBN 978-80-69071-81-0

*Benovi za to, že je vždy mojou pravou rukou.
Škoda, že nikdy nevyhráš kameň, papier, nožnice.
Milujem ťa.*

Poznámka autorky

Milý čitateľ,

len päť dní po tom, čo sa mi narodilo moje prvé dieťa, som na Instagrame uverejnila toto:

Byť dobrou mamou bolo to jediné, o čom som si kedy myslela, že nezvládnem jednou rukou. Možno je to iracionálne, ale vždy, keď som začula nejakú klišé poznámku o tom, že mamy potrebujú „ďalší pár rúk“, prišlo mi zle. Keď som vyrastala, často sa stávalo, že mi dospelí zo strachu nedovolili podržať svoje deti, a dotklo sa ma to. Tejto neistoty som sa nevedela zbaviť a až doteraz som sa nijako nepokúšala jej čeliť. Dnes vám chcem oznámiť, že mať desať prstov neznamená všetko, pretože nám to s bábätkom zatiaľ klape.

Bola som matkou len necelý týždeň, a predsa som mala pocit, že som stihla prežiť všetky ľuďom známe emócie. Fyzicky aj psychicky som sa zotavovala z traumatického pôrodu a náročného tehotenstva. Štípali ma bradavky, bolelo ma celé telo a bola som presvedčená, že moje ženské partie už nikdy nebudú také ako predtým. A predsa... bola som tak nesmierne šťastná.

Nešlo iba o to bábkto, ktoré sme si priniesli domov (aj keď je skvelé), ale aj o to, že som sa mýlila. *Oni* sa mýlili. Bola som absolútne schopná byť dobrou matkou.

Rovnako ako Win, aj ja som sa narodila s postihnutou končatinou. Tak ako je to opísané v tejto knihe, podobne ako ona mám menej vyvinutú pravú ruku. Hoci som sa celý život zo všetkých síl snažila, aby ma to nebrzdilo, predstavovalo to určité výzvy. Vždy som si v súkromí nacvičovala veci, ktoré sa odo mňa očakávali na verejnosti – maličkosti ako zapínanie gombíkov na nových nohaviciach alebo písanie poznámok v triede. Strávila som hodiny a hodiny premýšľaním o každodenných prekážkach či vymýšľaním mučivo podrobných plánov svojich dní, aby som sa vyhla akýmkoľvek nepríjemnostiam alebo zlyhaniu. Potom som zistila, že som tehotná, a cítila som sa absolútne nepripravená. Vedela som, že ma nič nemôže pripraviť na to, čo bude nasledovať, a desilo ma to.

Chcela som napísať knihu pre tých, ktorých brzdí strach zo zlyhania. Nielen pre tých, ktorí sa rozhodli mať deti, alebo pre tých, ktorí majú zdravotné postihnutie, ale pre každého, kto sa vrhá do niečoho nového a nepoznaného, tak mimo svojej komfortnej zóny, že zabudne na svoje staré, ustráchané ja. Chcela som napísať o dvoch ľuďoch, ktorí sa majú natoľko radi, že sú schopní zmeniť svoje vlastné negatívne myšlienkové vzorce a naplno prijať svoju odlišnosť. O láske, ktorá prijíma, je nežná, ohľaduplná, radostná, trpezlivá a jemná.

V tejto knihe sa Win vydáva na cestu k materstvu prostredníctvom tehotenstva. Keďže jej tehotenstvo je úplne neočakávané, rozhodla som sa zahrnúť rozhovory medzi Win, jej lekármi a jej podpornou skupinou o možnosti interrupcie. Musím poznamenať, že tento príbeh sa odohráva v Kanade, kde je viac možností a práva na interrupciu nie sú v súčasnosti ohrozené tak ako inde. Win sa nakoniec rozhodne nechať si dieťa, ale považovala som za potrebné zahrnúť tieto diskusie do príbehu vzhľadom na to, že základné právo na prístup k bezpečným a legálnym interrupciám

je neustále spochybňované. Winina voľba nie je nadradená ani do nej nie je nútená, je to presne to a nič iné. Je to *jej voľba*.

Na záver tejto poznámky chcem len povedať, že viem, že tehotenstvo je v románoch horúcou témou. Nie je to pre každého, a to je úplne v poriadku. Tento príbeh má v sebe oveľa viac než len románik na jednu noc, z ktorého vznikne dieťa. Je o tom, ako niekomu odhaliť aj tie chaotické, zraniteľné časti svojho ja. Ako sa naučiť dovoliť niekomu, aby nás miloval takých, akí sme, a prijať pomoc. Ako sa postaviť výzve a prekonať prekážky. Tento príbeh je o radošti aj so zdravotným postihnutím. Podľa mňa toho všetkého potrebujeme vidieť viac.

Dúfam, že budete mať Boa a Win radi rovnako, ako ich zbožňujem ja.

S láskou

HANNAH BONAM-YOUNG

UPOZORNENIA TÝKAJÚCE SA OBSAHU

- explicitný sexuálny obsah
- tehotenstvo a príznaky tehotenstva
- krátka diskusia o interrupcii (postoj za slobodnú voľbu, nie je vykonaná)
- diskriminácia na základe zdravotného postihnutia
- verbálne agresívny bývalý partner (prítomnosť sa neopakuje)
- smrť rodiča (v minulosti, nie priamo v príbehu)
- depresia a samovražda (v minulosti, nie priamo v príbehu)
- rakovina (v minulosti, nie priamo v príbehu)
- amputácia (v minulosti, nie priamo v príbehu)

PRVÁ KAPITOLA

V edela si, že tá pesnička je asi o orgiách?“ spýtam sa čarodejnice, ktorá stojí pri mise s punčom, a ukazujem smerom k reproduktoru.

„Čože?“ vykrikuje a pazúrmí čiernymi ako noc si zastrčí strieborný prameň parochne za ucho.

„Tá pesnička – Monster Mash.“ Opäť ukážem k reproduktoru.

„Čo je s ňou?“ zvolá.

„Orgie!“ skríknem vo chvíli, keď náhle prestane hrať hudba. Moja priateľka a naša dnešná hostiteľka Sarah vylezie na jedálenskú stoličku, aby sa prihovorila hostom.

„Nie, vďaka.“ Čarodejnica mi venuje jeden ostrý pohľad, kým sa pomaly otočí a odkráča k oblúku vyzdobenému krvavými dýkami.

„O tom môžeš len snívať“, zamrmlám si popod nos, kým si plním pohár bližšie neurčenou neónovo zelenou substanciou a úspešne sa vyhýbam plávajúcim kandizovaným očným guliam.

Sarah, moja najlepšia kamarátka od narodenia, prednesie svoj každoročný prejav slovami: *Tak veľmi vám všetkým ďakujem, že ste*

prišli na moju halloweensku párty. Je to najdôležitejšia noc môjho života, zatiaľ čo ja premýšľam na tým, či si niekto všima, koľko páročkov naaranžovaných do tvaru múmií som doteraz zjedla.

Nemožné, rozhodnem sa a siahnem po ďalšom.

„Do pozor, kapitánka Winnifred!“

Dopekla, som odhalená. Hodím múmiu do pohára a zakryjem ho rukou.

„Si v poriadku?“ spýta sa Caleb, Sarin manžel, a podozrievavo si ma prezerá.

„Nikdy mi nebolo lepšie,“ zašvitorím. „Máme za sebou ďalší úspešný rok,“ dodám a obdivne si obzriem ich dom, zariadený s profesionálnou precíznosťou.

Caleb urobí to isté, a keď na jeho tvári zbadám hrdosť a obdiv k práci jeho ženy, uzatváram stávkou s vesmírom, že nasledujúce tri slová, ktoré vypustí z úst, budú...

„Pre Sarah čokoľvek,“ povieme jednohlasne. Ostýchavo sa usmeje a trochu previnilo sklopí zrak, ale na tvári má aj odhodlanie. Sarah a Caleb sa spoznali v deviatej triede. Doslova aj obrazne za ňou odvtedy behá.

Caleba mám rada. Je mi ako brat. Švagor, keby sme boli so Sarah naozaj sestry, ako sme to kedysi v škole smelo tvrdili (rozumej: klamali sme o tom). Test DNA spred niekoľkých rokov ukázal, že sme sesternice zo štvrtého kolena. Sarah pri každej príležitosti jednoducho tvrdí, že sme sesternice.

„Je tu jeden môj kamarát, Robbie. Napadlo mi, že by som vás mohol zoznámiť,“ povie Caleb po tom, čo si dopraje dlhý dúšok piva.

V žiadnom prípade.

Od rande s jeho kamarátom z práce sa úspešne vyhýbam chlapom, s ktorými ma chce Caleb zoznámiť. Winston sa rozplakal, keď opisoval svoju – veľmi živú – matku a „krásne puto“, ktoré ich spája. Priniesol mi aj orchideu, čo mohlo byť milé – milujem rastliny –, no, bohužiaľ, bola vo veľkej keramickej váze s kameňmi

a kôrou a vážila tonu. Nemohla som ju len tak položiť na zem, aby o ňu nezakopol čašník a predčasne neodišiel za svetlom, takže musela byť položená na stole medzi nami a ani sme na seba nevideli. Potom, po nudnej večeri, som ju musela odniesť domov a pridržiavať ju na zadnom sedadle taxíka, kým som písala milú, ale veľmi zrozumiteľnú správu o tom, ako by sme to možno nemali-už-opakovať.

Ak to bolo na niečo dobré, tak to rande len upevnilo moju túžbu ostať bez záväzkov a držať sa zoznamiek, kde si môžem mužov poriadne preveriť.

„Možno neskôr,“ odvetím Calebovi. „Čakám na rozhovor s našou hostiteľkou.“ Bradou ukážem na Sarah, ktorá je oblečená ako princezná Buttercup a ladí so Calebom v kostýme Westleyho.

„Fajn. Tento je však iný. Jeho mama je dokonca mŕtva,“ dodá Caleb až príliš nadšene.

„Aha, bonus!“ poznamenám, aby som napodobnila jeho vzrušenie. „Tí s mŕtvymi mamami sú najlepší. Cez sviatky je to potom oveľa jednoduchšie.“

Caleb sa zasmieja a otočí sa, aby naplnil pohár limetkovým punčom. „Tu máš,“ podá mi ho, kým si vezme môj mumifikovaný nápoj a hodí ho do koša. „Zjedz, koľko chceš, Win.“

Vezmem si od neho pohár a nakloním sa k nemu. „To je možno tá najsexi vec, ktorú si mi kedy povedal, Caleb.“

Vtom ma niekto pleskne po zadku. „Zase s tebou flirtuje? Bože, už som vám to obom hovorila toľkokrát – ak sa chystáte mať pomer, buďte aspoň diskretní.“

„Buttercup, je od teba milé, že si sa k nám pridala,“ poviem a vyčarujem široký úsmev.

„Milujem tvoj kostým... ako vždy.“ Sarah si povzdychne a ukáže prstom na moje prepracované pirátske oblečenie.

„Kým mi nenarastie ruka, budem to považovať za prvotriednu komédiu.“ Začnem jej štuchať hákom do hrude, kým sa nezačne chichotať a neodstrčí ma.

„Musíme sa ešte porozprávať s kopou ľudí, ale chceš tu dnes prespať? Pripravila som hosťovskú izbu a...“

„Áno, pomôžem vám upratať. Ako každý rok, zlatko,“ preruším ju. „Chod! Zabav svoje masy.“

Sarah ešte rýchlo zakričí: „Ďakujem, si najlepšia“ a potom odťahne Caleba, ktorý vyzerá ako mimoriadne ochotné šteniatko na vôdzke.

„Skvelé kostýmy,“ zaškerí sa na mňa poriadne opitá žena, ktorá kráča mojim smerom, oblečená ako červená pastelka. „Myslím, že by ste mohli vyhrať súťaž párov,“ dodá modrá pastelka, kým prechádzajú okolo.

Súťaž párov? Ja? Nezadaná Winnie? Panebože.

Asi si mysleli, že sme so Calebom prezlečení za pirátov. Westley bol vo filme predsa len, takpovediac, pirátom, takže s domnienkami neboli až tak mimo. Aj keď môj kostým je skôr v štýle klasickej prístavnej kurvy. Moje prsia sú vytlačené tak vysoko, že ich mám až pri ušiach, a sieťované pančuchy mám roztrhané od opakovaného nosenia, čo štekľivý vzhľad len zdokonaľuje. Okolo pása mám široký kožený opasok a do čiernych vlasov dlhých po plecيا som si uviazala červenú šatku. Je to novinka, ktorú som zaviedla po tom, čo sa môj pirátsky klobúk minulý rok stratil. Nech odpočívá v pokoji.

Neklamem, keď hovorím, že ten kostým budem nosiť dovtedy, kým ma ten vtip neomrzí, ale buďme realisti, nosím ho hlavne preto, lebo v ňom vyzerám sexi. Okrem toho som na mizine a nemám na to, aby som si kúpila niečo nové. No to je vedľajšie.

Sarah je úplne geniálna. Vyhliadla si toho najrozťomilejšieho počítačového maniaka, donútila ho, aby sa do nej bláznivo zamiloval, a potom počkala, kým nechutne zbohatne. Teraz je zábavnou kamarátkou na plný úväzok. Pripravuje večierky, organizuje podujatia, je náruživá čitateľka a bezdetná žena v domácnosti so slúžkou. Momentálne vymýšľa tému na oslavu *mojich* tridsiatych narodenín, ktorá bude o osemnásť mesiacov.

„S dovolením?“ ozve sa za mnou tichý hlas a prinúti ma otočiť sa. Aha, tak *tu* ho máme. Toto je ten druhý pirát, s ktorým som sa nevedomky dala dokopy. Aj keď od neho by som sa určite nedala prosiť.

Mojou prvou myšlienkou je, že je vysoký. Naozaj vysoký. Ako-by jeho telo pred vložením do čarovnej zlatej pece, v ktorej pečú chlapcov, rozvaľkali. Má strapaté vlasy ako nejaký člen chlapčenskej kapely z deväťdesiatych rokov, aké sú teraz opäť v móde. Sú špinavé blond, čo mu dokážem odpustiť. Z jeho krivého úsmevu kričí: *Utekaj, kým môžeš*. Má hrboľatý nos a jemné oči. Ich súhra je nápadne rozkošná.

„Veľmi ma to mrzí,“ povie bez štipky úprimnosti, „ale jeden z nás sa musí ísť prezliecť.“

„Panebože!“ zhíkнем a prejdem si rukou po sukni, potom si ju položím na pás. „Toto je také trápne. Aká je pravdepodobnosť?“

„Však? Myslím, že takto ani jeden z nás nevyhrá súťaž kostýmov v kategórii jednotlivcov.“ Potom sa ku mne nakloní – *stále* je vyšší ako ja – a zašepká: „Ja som pod tým naostro.“

Snažím sa nerozosmiať, nechcem, aby sa táto hra skončila. Tak zriedkavo mám spolupáchatela. A nikdy nie takého roztomilého.

„No, to máš teda smolu. Mal si si to lepšie naplánovať. Ja mám pod týmto kostýmom niekoľko ďalších.“

Šklbne mu kútikom úst, ale zdá sa, že odoláva. Okrem toho na sebe nedá nič znáť. Výzva prijatá.

„Napríklad?“ spýta sa a prekríži si ruky na hrudi.

„Viking,“ odvetím.

„Teraz, keď o tom hovoríš, myslím, že ti tu vykukuje roh.“ Zahanutým prstom ukáže na temeno mojej hlavy.

„To je vlastne znamenie všetkých satanových detí, ale chápem, že tá to mohlo pomýliť.“

„Znepokojujúce. Čo ďalej?“

„Sexi slúžtička, samozrejme,“ poviem a zaklipkám očami.

„Tak to musím vidieť,“ vyhrkne.

Myslím, že som práve vyhrala naše malé predstierané doťahovanie. Trik je v šokovaní protivníka.

„Obávam sa však, že budem trvať na tom, že si svoj pirátsky kostým musím ponechať. Ide o to,“ odopnem si hák a zložím si ho, čím odhalím svoju menšiu, menej vyvinutú pravú ruku, „že ten hák naozaj potrebujem.“ Posmešne naňho zamávam, moje pokrčené kratučké prsty sa vrtia, ako najlepšie vedia.

Nezlomí sa, ako som čakala, namiesto toho sa zlomyseľne usmieva. V očiach má veselé iskričky a znepokojivo rýchlo sa do nich vpíjam. Bola by som frustrovaná, keby jeho výraz nebol tak prekliato fascinujúci. Niečo v jeho postoji signalizuje, že je možno o krok pred mnou.

„Aha, chápem. Tak potom by sme sa možno mohli dohodnúť na nejakom kompromise.“ Zdvihne nohu.

Tak to hádam nie!